

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת השאמי "שתילי זיתים"

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

מקץ

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

סימן ק"כ - הלכות חנוכה

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

(כו) אם נפסק (פ' נחתך) חוט מארבעת חוטי הציצית, שבכפילתם בנקב נהיים שמונה חוטים, ונשאר ממנו כדי עניבה (דהיינו כארבעה סנטימטרים), או אפילו נפסקו ארבעתם אלא שנשאר מכל אחד כדי עניבה, כשר. אבל אם נפסק אפילו רק חוט אחד, ולא נשאר ממנו כדי עניבה, אף-על-פי ששלושה חוטים נשארו שלמים, פסול. הלכך אם נפסק חוט אחד משמונת החוטים התלויים, אפילו נפסק לגמרי עד מקום חיבורו בכנף, פשיטא דכשר, כיון שחוט זה אינו אלא חצי חוט, והרי יש עדיין בחציו השני כדי עניבה ויותר. ואם נפסקו ב' חוטים ולא נשאר מהם בכל אחד כדי עניבה, יש לחוש שמא שני חוטים אלו הם חוט אחד, ואסרן הציצית, פסול. אבל אם הוא בטוח שהם משני חוטים, כגון להנהיגם לעשות קשרים בין חוליא לחוליא, ודקדק בשעת קשירתם לקשור תמיד ד' ראשים שבצד זה, עם ד' ראשים שבצד זה, ועתה נפסקו ב' ראשים מצד אחד שלקשר, אם כן הרי הם בודאי מב' חוטים, וכיון שנותר בכל חוט עדיין שיעור כדי עניבה ויותר בצד השני שלקשר, הרי הציצית כשר. וכן הדין אפילו נפסקו ארבעתם מצד אחד, כאמור לעיל. אמנם כשיש אפשרות בקלות להשיג ציצית, צריך לחוש לדעת רבינו תם הסובר שאין להכשיר אלא כשנשתירו ב' חוטים שלמים,

שהם ארבע, שכל אחד מארבעתם ארוך י"ב אגודלים. ואם נפסק חוט אחד במקום שהם תלויים בנקב, פסול. (ז) זה שאמרנו שאם נפסק חוט אחד ונשאר ממנו כדי עניבה כשר, זהו דוקא, אם בשעת עשייה היו כל החוטים ארוכים כשיעור, אלא שאחר-כך נפסקו. אבל אם בשעת עשייה, היה אפילו רק חוט אחד קצר רק משהו מן השיעור, יש אומרים שפסול, ויש אומרים שרק לכתחילה אסור להניחו בבגד.

(ח) החוטים צריכים להיות שזורין משני חוטין לכל הפחות, ובדרך כלל עושים מארבעה, ויש מהדרין משמונה למצוה מן המובהר. ואם איזה חוט נפרד משזירתו לגמרי (ר"ל בלתי שזור אפילו לשניים), אזי כל הפרוד נחשב כאלו נחתך ואינו. לפיכך נוהגים לעשות קשר בסוף כל חוט, כדי שיעמוד בשזירתו. (ט) אם נחתך או נקרע הכנף, ונפרד לגמרי מן הטלית, ואין בחתיכה זו ג' אגודלים, יש-אומרים שחתיכה זו אפילו לאחר שתפרה היטב אל הטלית, פסולה מלהטיל בה ציצית, דכיון שאין בה ג' אגודלים, אין עליה שם בגד, ואפילו אם נתחברה עם הטלית נחשבת כפרודה. וראוי להחמיר כן. אבל אם נשארה מחוברת מעט, מועילה התפירה שתהא נחשבת בכלל הטלית, והציצית שיטיל בה אחר התפירה, כשר. ונוהגין לתפור חתיכת בגד בכנפי הטלית כדי לחזקו.

(ל) יש אומרים שבכל השטח שלקנף, שראוי להטיל שם את הציצית, דהיינו ממלוא קשר-אגודל משפת הטלית, עד ג' אגודלים, לא יהיה שם שום תפר אפילו משהו, בחוט שהיה ראוי לעשות מחוטים כאלו ציצית לטלית זה. כגון אם הטלית של פשתן, לא יתפור שם בחוטי פשתן, רק בחוטי משי וכדומה. ואם הטלית של משי, לא יתפרנו בחוטי צמר, אלא בשל משי וכדומה. ויש להחמיר בזה גם באימרא שנוהגין לתפור סביב הנקב לחזקו. ודוקא בחוט לבן. אבל בחוט צבוע, אין לחוש.

הליכות תימא

רמ"שן סב

רמ"שן סב ומברך

מצא חבירו בערב

כל הכוונות שמורות למערכת "נחלת אבותינו" אין לשכפל ולצלם ללא רשות בכתב מסערת העלון

כניסת השבת: **16:04**
 יציאת שבת: **17:16**

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זיתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

פירות מתוקים - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות ובנים"

הפצת עלוני "נחלת אבותינו"

שיעור תורה לילדים
 בשבת בשעה 12:30
 בבית מעיין האמונה
 קומה 2 רחוב אלון 9
 עם הרב
רחמים מסיקה שליט"א
 פה מפיץ מדרגות
 כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן
 בבית הכנסת "שתילי זיתים"
 בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך?!
 בשל ביקוש העלון בערים נוספות, זקוקים לתורמים עבור מימון העלון
 צור קשר בטלפון: 053-345-3020
 או בכתובת המייל: NA0546812981@gmail.com

העלון טעון תעודת | אין לעיין בשעת התפילה

הרה"ג משה רצאבי שליט"א
ראש הכולל "פרי צדיק"

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

המשך פרק שמיני - דיני מלאכת מעמר

ח) כל דבר שנשנתנה מבריתנו, כגון שנטחן או נאפה או נתבשל, אין בו משום מעמר. ולכן פירות וירקות שנתבשלו או שנטחנו, מותר לקבצם ולקבשם ולדבקם יחד, או למעכם ולעשותם דקסא, עד שייעשו גוף אחד.

וכן מותר לקבץ בצלים חתוכים ולדבקם יחד עם מיני מאכל אחר כגון ביצים או "מיונז" וכדומה, ואין לחוש בכך למעמר.

וכן מותר להכניס בתוך חוט עיגולים של מיני מאכל, כגון עוגיות ודברי מתיקה (סוכריות וכיוצא בהם) כיון שנשנתנו מבריתם. וכן כל כיוצ"ב.

להכניס פנינים וכיוצא בהם במחזורות

ט) פנינים ומרגליות צדפים וכיוצא בהם שנפלו מחוט המחזורות שלהם ונתפזרו, מותר לאוספם ולהחזירם לתוך החוט בשבת. וכן אם נקרע החוט ונתפזרו מותר לאוספם לשמרם כדי שלא יאבדו. ואין בכך משום מעמר, כיון שאינו מקום גידולם ומעוד טעמים.

וכן אין בכך משום תיקון כלי כיון שהיו בו כבר מקודם ואינו אלא מחזירם.

ובלבד שלא יקשור את חוט המחזורות בשבת בקשר של קיימא,

אא"כ הוא קשר העשוי לקשור ולהתיר. וע"י עניבה מותר. אבל להכניס בשבת פנינים וכיוצא בהם בחוט מחזורות חדש שלא היו בו מעולם, אסור משום תיקון כלי לאגוד "זר פרחים", בשמים וכדומה.

י) לאגוד פרחים ושושנים לנוי, או ענפי בשמים או מיני ירקות וכל כיוצא בהם, אם הוא אוגדם במקום גידולם אסור, ואם שלא במקום גידולם מותר [והיינו בעניין שאין באגידה איסור קושר: כגון בתחיבה או בעניבה או בקשר שאינו של קיימא].

יא) פירות שנתפזרו בחצר שלא במקום גידולם. אם נפלו במקום אחד, מותר לקבצם ולתנם בתוך סל וכיוצא בו.

אבל אם נתפזרו אחת הנה ואחת הנה שיש טורח באסיפתם, לא יקבצם לתוך הסל או לתוך ארגז או קרטון וכיוצא בהם, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול, משום טרחא ועובדין דחול, אלא מלקט מעט מעט ואוכל.

ויש אומרים שאף ללקט וליתן לתוך חיקו או לתוך כסותו ואינו אוכל, מותר.

ולדחפם ברגלו למקום אחד בלא לתנם בתוך סל, מותר בכל ענין.

ספר תורה שהתבזה, האם יש חיוב על בני הקהילה להתענות?

למדנו השבוע: (טז) בזמן שלא היו יורדים גשמים, היו ב"ד גוזרים תעניות על הציבור, ובשבע תעניות האחרונות היו מוציאים תיבת ספר תורה לרחובה של עיר, ונותנים אפר מקלה על הנשיא ואב ב"ד, וכל אחד נותן על עצמו. ומסבירה הגמרא, שהטעם שמוציאים תיבה לרחובה של עיר, להורות ולומר "כלי צנוע היה ונתבזה מעוונותינו".

בקהילת בריגל היו נוהגים, שגבאי בית הכנסת היה ישן לצד ספר התורה לשומרו מן הגנבים, ופעם אחת אירע, שלא מצא שום אדם שישן עמו, ולא רצה לישן שם יחידי, לכן נעל את בית הכנסת, ופנה לישון בביתו. ובבוקר יום השבת, מצאו את ספרי התורה מונחים בביזיון, שבאו גנבים לבילה והפשיטום והשליכום לאשפה. וכשנשאל בדבר **הדברי חיים** (י"ד ח"א סי' נט) הורה, שיש להתענות שני חמישי ושני, ומי שאינו בריא בכוחו, יכול לפדות את תעניתו בממון לפי נדבת ליבו, והוכיח זאת מהגמ' שלנו, שבה מבואר שהעוונות הם הגורמים לביזיון ספר התורה, שלכן מוציאים אותו לרחובה של עיר, ולכן וודאי שאם התבזה ספר תורה בעירם, יש לתלות זה בעוונם, ולכן עליהם להתענות.

אבל החיד"א בשו"ת 'חיים שאל' כתב: (סי' יב) שאין חיוב בתענית זאת, ואינו אלא מנהג, וכל זה במי שנפל ספר התורה מידו, אבל הרואים אין להם להתענות כלל. **וכן כתב בשו"ת מהרש"ם:** שאין חיוב בתענית, ומה שמבואר בגמ' הוא, שבעוונות הציבור נגרם ביזיון לס"ת, אך לא מבואר שיש חיוב תענית ע"כ, וכיון שהדור חלש, ישתדל כל אחד בממון, וגם יתאספו לומר תהילים כל היום, וה' יכפר בעדם.

<< דף היומי השבוע ר"ה טז' - כב' >>

מאת חגי קומימי הי"ו

"שבת שלפני..."

אמר הבעל שם טוב הקדוש כך על הפסוק "הוא ינהגנו על מות": כי ההנהגה העליונה היא כדוגמת אם רחמנית המלמדת ומרגילה את בנה העלם והרך ללכת ברגליו. שְׁמַנְחָתוּ לעמוד לבדו, ומתרחקת ממנו מעט כדי שיתרגל ללכת מעצמו. וכאשר התקרב צעדים אחדים, מוסיפה עוד להתרחק מעט - כדי שיתרגל ללכת עוד 'מעט יותר'.

בדרך כלל בנר ראשון של חנוכה, יש אור גדול לאדם ובני ביתו, השירים נשמעים כחדשים, התפילות והמעוז צור מזכירים את הילדות, ממש מרענן. אבל רגע... יש עוד 8 ימים כאלה של רוטינה, שחוזרת על עצמה, ויש קול קטן בפנים שאומר לנו: "היה ממש מלהיב היום, אבל כדאי שנמנץ ציפיות, זה מאוד שגרותי - ההדלקה, השירים, הסופגניות ועוד..."

על כך עונה השם משמואל זיע"א: " כמו כן 'מרגילין' את האדם שמרחיקין ממנו מעט את הארה האלוקית, למען 'יתרגל' להתחזק ולהתקרב אל הקדושה מעצמו - אף בלי הארה אלוקית".

דהיינו! שמשמייים ההנהגה היא לעולם כך, וחנוכה זו ההזדמנות שלנו לראות את הנהגת הבורא, שנהיה בבחינת "מוסיף והולך", גם אם איננו מרגישים שום אור מיוחד עלינו, ונמליך את ה' בימים ההם, בזמן הזה.

חנוכה שמח !!

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר.

- להצלחת יעקב בן שלום גמליאל
- להצלחת יעל בת מרים אהרון
- להצלחת לוריא אוריה בן אליהו צנחני
- להצלחת חגי בן יחיא קומימי
- להצלחת גיל בן אריה כרסי

מנורת אבן שהדליקו בה בתימן

ניתן להשיג אצל
אייתמר עובד 053-3453020

מראה המסרגה [מנורת חנוכה]

(שע"ה ח"ג סי' ק"כ הע' כ"ג)

**מתוך הספר
"אור ההלכה"**

בתימן נהגו רבים לעשות הנרות בעיגול (בכלי ידוע הנקרא "מסרגה" פי' מנורה) באופן שאין חשש שנראית כמדורה. ונראה שעשו כן זכר למקדש כפי כמה דעות במפרשים הראשונים שכן היתה צורת המנורה בבית המקדש, וזהו שנאמר אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, והאיר אל עבר פניה.

**מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן
בהדלקת נר שני בחנוכה כעשר דקות בערך לאחר שקיעת החמה**

יש קונה עולמו בשע"ה אחת

ערב שבת קודש

הדלקת נרות החנוכה בערב שבת:

בערב שבת מדליקים תחילה נרות חנוכה, ואחר כך נרות שבת, ובלבד שיהא לאחר פְּלַג-המנחה. וצריך ליתן שמן כדי שידלקו הנרות עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים, ולכל הפחות אחד מהן, שאם לא כן, ברכתו לַבְטְלָה. ואם הדליק סמוך לפתח, צריך ליתן לב שלא יכבו הנרות כשפותח וסוגר את הדלת (שע"ה ח"ג סי' ק"כ סע' כ').

ב. תפילת מנחה בערב שבת של חנוכה:
כתבו כמה אחרונים שנכון שיתפללו תפילת מנחה קודם הדלקת הנרות, כדי שלא יראה קצת כתרתי דסתר. שהרי כאשר מדליק נרות חנוכה, מחשיב את זמן פלג-המנחה ללילה, ואיך יתפלל לאחר מכן מנחה. ומכל מקום אין להתפלל ביחידות בעבור זאת. (שם, ושער הציון סי' תרע"ט ס"ק ז').

שבת של חנוכה

א. הדלקת הנרות במוצ"ש בבית הכנסת ובבית:
במוצאי שבת, מנהגינו להדליק נרות חנוכה קודם ההבדלה, הן בבית הכנסת והן בבית. ויש נוהגים בבית להבדיל תחילה. וזמן ההדלקה בבית הכנסת, מיד לאחר קדיש תתקבל (שע"ה ח"ג סי' ק"כ סע' כ"א, והערה נ"א).

ב. הוצאת ג' ספרי תורה בשבת ר"ח טבת:
כאשר חל ראש חודש טבת בשבת, מוציאים שלשה ספרי תורה: **בראשון**, קורין ז' גְּבְרֵי בפרשת השבוע, ואומר קדיש. **בשני**, קורא אחד בשל ר"ח ומתחיל "וביום השבת" ואומר קדיש. **ובשלישי**, קורא אחד בשל חנוכה יומו, ואינו אומר קדיש, ומפטיר "רני ושמחי".

כן הוא למנהג הבלדי שאין אומרים קדיש לעולם לאחר מפטיר. ובשאינו יש נוהגים לומר קדיש גם לאחר המפטיר (שם סע' ל"ה).

מאת ר' לוריא צנחני הי"ו

עם מארי חיים

שמירת הלשון

שאלת השבת:

משה אמר ליואב שהוא חושב שבשבת אסור לנגב ידיים בטישו, מחשש איסור קורע. יואב השיב ואמר לו שאינו חושב שהוא מכוון כהלכה, כי הרי זה דבר שהולך לאיבוד, אאואין בו איסור קורע.

- מה יש לכם לומר בנידון?
- א. אסור לנגב בטישו - הרי ודאי קורע הוא.
 - ב. מותר לכתחילה - אין כאן בית מיחוש כלל.
 - ג. אפשר, ובלבד שינגב בנחת.
 - ד. פשוט שאסור, והחידוש כאן אפילו שהולך לאיבוד.

חידת השבת:

כלל ידוע:
 "אין צביעה באוכלים ומשקים".
 גם מיחיאל - סופר הסת"ם הנכבד, לא נעלמה ידיעה זו. עקב כך, בשבת הסכים לעצמו לצבוע משקה מסוים. יחיאל עבר איסור תורה [!].
 - הייתכן?!

ילדים צדיקים, היום נוסעים לבקר את מארי חיים, תחגרו חגורות אנו יוצאים...

להתראות ילדים צדיקים

להתראות מארי.

ואוו ואוו נהניתי מכל רגע...

כן... איזה סביבונים מיוחדים...

ואיזה סופגניות טעימות!!

סביבונים? סופגניות...? כמה מעות חנוכה קיבלנו?!

נכון!!!

חייבים לספר לכווולם איזה מארי מפרגן יש לנו...

חלילה לילדים!!! אסור לספר מה שנתן לכם המארי זה לשון הרע.

מה? למה? נספר רק דברים טובים.

כן ברור. אבל גם דברים טובים אסור לפרסם אם הם עלולים לגרום נזק למישהו. תחשבו מה יהיה אם כולם ילכו לבקר את המארי והוא יצטרך לתת לכולם דמי חנוכה

חידודון השבת:

גוי שחייב בהנחת תפילין, ובשמירת שבת. אומנם?

לזיווג הגון בתאל רחל בת סמדר

לזרע בר קיימא חנה רווחה גיבלי בת כוכבה

אמרו חז"ל כל מקום שנאמר 'ויהי' הוא לשון צרה...

וידוע שאם ח"ו נמצאים בימי צרה אז העצה היא לקיים צ'ום ק'ול מ'מון - ר"ת מקץ, שהם תשובה (צום), תפלה (קול), וצדקה (ממון), ועי"ז שנתיים ימים ישתנו הימים לטובה, ושנתיים לשון שינוי.

המפרשים שואלים, כתוב "שמחנו כימות עניתנו, והיינו שה' יחזיר לנו שמחה כמו שקבלנו את הצער.. והלא אנחנו כבר בסוף האלף הששי ואיך נקבל שכר כמו הזמן של הצער? הלא הצער היה כל כך הרבה שנים??

ומתרצים, שכל יום יהיה לעתיד לבוא ארוך כמו שנה. וזה מרומז בפסוק "ויהי מקץ שנתיים ימים", כלומר בסוף בימי המשחית יהיה כל שני ימים כמו שתי שנים, וזה שכתוב "שנתיים" שתי שנים "ימים" כמו שני ימים - כל יום כמו שנה. ויש מוסיפים שע"ז אנו מבקשים בסוף איכה 'למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארך ימים', היינו מדוע הקב"ה מאחר את הגאולה ויצטרכו להיות ימים ארוכים, 'השיבנו ה' אליך ונשובה', ואז יוכל להיות 'חדש ימינו כקדם' - שהימים יהיו רגילים כימי קדם.

בפרשה מובא שיוסף הצדיק ישב בכלא שנתיים ימים (חז"ל אומרים שכשיוסף יצא מבית האסורים היה ראש השנה, ונשאלת השאלה איך יתכן שגילח יוסף את שערותיו? ואפשר לומר שזו כוונת רש"י שמפרש שגילח מפני כבוד המלכות, ולכן היה מותר לו), עד שפרעה חולם בלילה אחד שני חלומות מוזרים: בחלום הראשון שבע פרות רזות וצנומות אוכלות שבע פרות יפות ובריאות.

מאת ר' מאיר ישראל אטש הי"ו

בחלום השני, שבע שיבולים דקות ושדופות בולעות את שבעת השיבולים היפות והמלאות.

בבוקר פרעה קורא לכל חרטומי מצרים וחכמיה, אך איש לא יודע לפתור את החלומות. ושמע על יוסף וקרא לו, והוא בעה"פ פתר לו את חלומותיו. ועוד דרשו "ותבלענה השבלים הדקות" שואל הדעת זקנים: שהרי חז"ל אומרים שלא מראים בחלום דבר שלא יתכן להיות, כמו למשל שאין מראים בחלום פיל נכנס בחור של מחט, ואיך יתכן שפרעה ראה בחלום דבר מוזר כל כך - שהדקות יבלעו את הבריאות?

אלא ביאר שהפירוש של ותבלענה היינו שכיסו השבלים הדקות את היפות. וכמו שכתוב בפ' במדבר ולא יראו כבלע את הקודש, שהוא לשון כיסוי. "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם" שואלים המפרשים: למה יעץ יוסף לפרעה, הלא פרעה בקש ממנו רק פתרון ולא עצות לדבר?

ומתרצים: שהרי בפסח נידונים על התבואה ואיך יתכן חלום על התבואה בראש השנה? ולכן אמר לו יוסף שמכיון שחלם בראש השנה על התבואה, כנראה שאיזה אדם צריך לעלות לגדולה בגלל זה שבראש השנה דנים את האדם מי ישפל ומי ירום, וזה שאמר יוסף "ועתה" למה חלמת דווקא עתה בראש השנה - להראות שצריך למנות איש מוכשר לכך.

ויש רמז מהפרשה לחנוכה שמצאו הפרשנים בתחילת הפרשה: "ויהי מקץ שנתיים ימים". המלה "שנתיים" היא נוטריקון ש'מאל נ'ר ת'דליק, 'מין מ'זוזה; מתאים להלכה המפורסמת שיש להניח את נר החנוכה משמאל הפתח, מול המזוזה הנמצאת בצד ימין . שבת שלום ומבורך.

"...כי למחיה שלחני א-להים לפניכם"

שמי הוא אדוארד ואני יליד דרום אפריקה. ברוקד שלי רשומים תארים אקדמיים מכובדים, בעיקר בכלכלה ובמינהל עסקים. לפני כעשרים שנה, מיד עם שחרורי מהצבא, נכנסתי לאוניברסיטה, השקעתי חמש שנות לימוד ובמקביל פתחתי מפעל לייצור רכיבים אלקטרוניים. ב"ה הברכה הייתה שרויה במעשה ידי, ותוך חודשים ספורים המפעל הקטן שלי קיבל הרבה הזמנות מהארץ, ובשנה השנייה פרח שמו גם בעולם הגדול. כשהגיעו ההזמנות הראשונות מחו"ל היה ברור לי שחייבים להרחיב את העסק, לקחת הלוואות ורכשתי אולם תעשייתי גדול קיבלתי לעבודה עוד 20 עובדים, ונכנסו לבולמוס של ייצור. אבל איך שנכנס הכסף הגדול ומתחיל לזרום לכיסים ולבנק, נכנסתי לבולמוס של רכישות. לפני כחמש שנים הגיע למשרדי בחור חרדי בין גילי, גבה קומה עם הדרת פנים. לקח לי כמה שניות לזהות אותו. היה זה שמעיה עידן - ידיד יקר ותלמיד מבריק מימי לימודיי באוניברסיטה. בזמנו הוא היה סטודנט מבריק לבוש מכנסיים אופנתיות עם שער שופע תלתלים - כעת השתנה, אבל הקול והחיוך נשארו אותו דבר. השיחה קלחה ושמעיה סיפר לי שהוא מאס בביזנס וברדיפה אחרי הכסף, והשקיע את עצמו בלימוד תורני ובהחזקת כולל אברכים בעירו. הרב שמעיה בא להתרים אותי לכולל שלו, ולגמ"ח הלוואות שהוא מנהל. עד בואו של שמעיה לא הייתי תורם רציני,

אבל החביבות שלו כבשה אותי והספרות קלחו להן על הצ'ק. לא האמנתי, אבל רשמתי לפקודת העמותה שלו 10,000 מבלי להניד עפעף. שמעיה הבהיר לי 'תחליט אם הכסף הולך לכולל אברכים או לגמ"ח הלוואות?'. ושוב לא יאומן, רשמתי עוד צ'ק - והפעם על סך 20,000 לגמ"ח. שמעיה אמר לי 'שתדע לך, הכסף של הגמ"ח זה פיקדון. מתי שתרצה אותו תודיע לי חודשיים לפני ואני מארגן לך אותו. אתה עוד תראה שזו ההשקעה הכי טובה שהיתה לך'. מדי פעם הוא היה בא אלי, הייתי נותן לו שני צ'קים נדיבים, אחד לכולל ואחד לגמ"ח. פעם אחת הגיע אלי ר' שמעיה ואמר לי: 'תשמע אדוארד יש לי בכולל תלמיד חכם שהסתבך בהחזרי המשכנתא, אני יודע שאתה תורם עם לב ענק, לפניכם

מאת ר' רועי אושרי הי"ו

משורת הדין אני מבקש ממך להלוות לו 40,000 דולר - עדיף שהוא יהיה חייב לך ולא לבנק. אני ערב לך שהוא יחזיר לך עד הפרוטה האחרונה. מעשה שטן, הפעם לא הסכמתי, פטרתו אותו עם תרומה של כמה מאות שקלים למשפחה. מכאן ואילך גלגל סובב בעולם, רצף של עסקאות כושלות ואני נשארת בלי כסף. הבנקים לקחו את שלהם וגם הנושים. חילצתי את עצמי עם כמה פרוטות שאיתם שכרתי דירה, כיום אני מחפש עבודה כשכיר כדי להביא אוכל הביתה. יום אחד ר' שמעיה מופיע אצלי בדירה השכורה, ישבנו על כוס קפה. הוא לא היה צריך לשמוע ממני פרטים, כולם כבר שמעו על הנפילה שלי. לפתע הוא מוציא מעטפה חומה גדולה ואומר לי: 'אדוארד יש כאן 86,000 דולר במזומן - והם שלך! זה הפיקדון שלך בגמ"ח שלנו, אמרתי לך זו ההשקעה הכי טובה שלך'. אחר כך הוא יצא למרפסת שוחח כמה דקות בפלאפון ופנה אלי 'אם אתה רוצה, הדירה הזו יכולה להיות שלך. על פי אומדן שמאי היא שווה 126,000 דולר - מחיר מינימלי. בעל הדירה מסתפק בזה'. 'אבל חסרים לי 40,000 דולר' אמרתי לו. והוא המשיך: 'בעל הדירה מסר לי, שהוא שמע על מעשי החסד שלך לאברכים, והוא מוכן לתת לך סכום זה כמשכנתא ללא ריבית, עם החזרים הכי נוחים שתצצה! יש לו הכרת הטוב כלפך'. הייתי המום... הרגשתי באותו רגע שהקב"ה מלטף אותי ועוזר לי לקום - מיד הסכמתי לעסקה. פניתי לר'

שמעיה אמר לי 'שתדע לך, הכסף של הגמ"ח זה פיקדון. מתי שתרצה אותו תודיע לי חודשיים לפני ואני מארגן לך אותו - אתה עוד תראה שזו ההשקעה הכי טובה שהיתה לך'

שמעיה ואמרתי לו: 'מי היהודי הצדיק שנותן לי סכום כזה בעבור שמועות ששמעתי'. שמעיה חיך ואמר לי: 'קוראים לו משה חיים גליקמן, הוא קיבל דירה ירושה מסבתא שלו ועוד קופת גמל על שמה עם סכום בן שש ספרות. אגב דומני שלפני כמה זמן ביקשתי ממך הלוואה עבורו ע"ס 40,000 דולר...'

"אל תעצבן.. כי למחיה שלחני אלו-הים לפניכם" (מה, ה) כשיוסף מתוודע לאחיו, הוא מלמד אותנו פרק יסודי בהשגחה, שהקב"ה תמיד מקדים תרופה למכה, כמו אדוארד נגזר עליו שהוא יעשיר ואחר כך יפול מנכסיו, אבל הקב"ה ברחמיו דאג לו על ידי שליח, שברגע האמת הוא יהיה לו למשענת. כמה טוב שיש לנו אבא רחום וחנון שתמיד מקדים תרופה למכה.

הנהגת הבריאות בהישמר מן השובע- חלק ג

נשמח לשמוע וללמוד עוד בעניין שיעור כמות המזון, אך מה לגבי שתייה בזמן האכילה?

בנקודה זו הרמב"ם אכן מוסיף לנו כלל מפורסם נוסף והוא שלא טוב לשתות מים בזמן האוכל משני טעמים. האחד, משום שהמים מצטרפים למזון הממלא את הקיבה המלאה, כחול המחלחל דרך חריצי החצץ הממלא את החבית, וכעת הכובד עלול להכפיל את עצמו. השני, כי הקיבה זקוקה לחום, רמת חומציות ופעילות אינזימתית מסוימים והמים מצננים את הקיבה ומדללים את החומצות והאנזימים הפועלים בה.

לכל מיני התחלואים על הרוב, עכ"ל. לא יאמן, פשוט בלתי נתפס!! הרמב"ם זצ"ל לפני יותר 800 שנה כתב לנו את תהליך העיכול שהמדע גילה רק במאה האחרונה, העיכול הראשון נעשה בקיבה (שהיא "המפקדה" של צינור העיכול), השני בכבד והשלישי בכל תא ותא בגוף. פה אין הגדרה טובה יותר מזו שאומר לרוב הרב ברוך רוזנבלום שליט"א וז"ל - "נפלא ביותר".

מדוע אנו באמת לרוב חשים צמא בעת האכילה? כמה סיבות לדבר:

1. תבלון יתר ובפרט מליחות מוגזמת
2. כשיושבים לאכול שהפה והעיכול יבשים, כגון שלא שתינו מספיק או שהינו בשמש וכד' באותו היום
3. כמות גדולה מידי של מזון תגרום, מטבע הדברים, לבקש מים על מנת לרכך את המזון ולהקל בכך על הקיבה.
4. לכל אדם יש טבע (אקלים) מסוים ולכן אדם עם טבע יבש או חם יבש ירגיש יותר יובש בעת פעולת העיכול החמה.
5. מתח נפשי/ רגשי יגרום להתחממות הדמים וכתוצאה מכך לתחושת צמא (משתי סיבות: צינור הדם ודילול הרעלים שמצטברים בו במצבים אלו).

אז מה אתה מציע?

1. להימנע במידת האפשר בימות החול מתבלון מוגזם ובפרט מלח.
2. לשתות כמה דק' לפני האוכל ואם בכל זאת מופיע צמא בזמן האוכל יש ללחלח את החיך במעט מים
3. להישמר מן השובע
4. להגיע לאבחון, טיפול והנחיות על מנת שנדע לזהות את הטבע שלנו ונשכיל לסור ממה שמזיק לנו ולעשות מה שטוב עבורנו בע"ה
5. לפני שיושבים לאכול לעשות התבוננות כפי שהצעתי במאמר "כללים לחיים- חלק ז" ולאכול את מזוננו ברוב נחת ושמחה. גם בעניין זה כוחה של עצה 4 יהיה בע"ה יפה להרגעת מתחים. על כל אלו ועוד ארחיב בע"ה במאמר הבא.

המדור לרפואת כלל עמ"י ולע"נ של מורי אבי שלמה בן אסתר ז"ל

יוסף טל הררי, מרפאת רפאנא 052-2220918

הבן יקיר לי

כבוד להורים

שאל ההורה:

ילדינו אינם רוחשים לנו כבוד ואינם יראים מאתנו, מה עלינו לעשות? השיב המחנך:

כיבוד הורים ומוראם קשור לכלל החינוך בבית. אין מדובר בתחום ספציפי שיש לטפל בו, אלא במבט על מערכת החינוך כולה, זיהוי נקודות התורפה וטיפול בהן. כאשר ההורים נוהגים כשורה בהורותם, באופן טבעי נבנית מערכת של כבוד הדדי ומתפתחים אצל הילדים הערכה וכבוד כלפי הוריהם. תשובה זו נסקור תחומים שונים הקשורים לבניית מערכת של כבוד אמת.

חינוך לכיבוד הורים

מערכת היחסים הטבעית והנכונה שבין הורים לילדיהם היא מערכת של אהבה לילד ואמון בו, הענקה בלתי פוסקת של צרכיו הגופניים והנפשיים, ומתוך כך – הכוונתו לדרך הנכונה. בלבו של הילד נטוע רגש טבעי של נכונות וצורך לקבל מההורים ולתת בהם אמון. כאשר ההורים מנהלים את מערכת היחסים המורכבת הזו כשורה, נשמרת היציבות לאורך החיים ולא מתעוררות בעיות מהותיות בעניין כבוד ההורים ומוראם.

כאשר אהבת ההורים מורגשת וניכרים בה שפע של נתינה, הענקה בלא תנאי וכבוד אהבה וכבוד בלא תנאי. כאשר רווחים בבית ביטויים של הערכה ועידוד ומושקעת מחשבה בבניית תקשורת נכונה, במתן ביטחון ועצמאות, תוך הקניית משמעת וסדרים, וכן מונחלים בבית ערכי מוסר, יראת שמים ודרך ארץ, רוחשים הילדים באופן טבעי כבוד להוריהם, ואין צורך לדרוש אותם מהם באופן רשמי.

שותפות ואמון

הכבוד של הילד אל הוריו מושג מתוך תחושת שותפות ואמון. כאשר ילד חש את הערכת הוריו אליו ואת היותו שותף במשפחה, הוא מפתח

המסלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים

מתוך ספרו של הרב אברהם אוהיון

אמון וכבוד בהוריו ובדרכם. ילד שרואה כי הוריו מאמינים ברצונו להשתפר, מוכן לקבל מהם גם דברים שאינם מובנים לו ולהיפתח להשפעתם החינוכית, בבחינת "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כז, יט).

מאמר חכמינו, "איזהו מכובד? המכבד את הבריות" (אבות ד א), הוא למעשה כלל ראשוני ביחסי אנוש. אדם שמכבד אחרים הרי הוא מכובד. בכלל זה גם יחסי הורים-ילדים.

גם כאשר הילד אינו נוהג כשורה ויש לנזוף בו ואף להענישו, אין לעשות זאת מתוך זלזול ולעג, אלא מתוך הערכה וכבוד. פגיעה נפשית היא אחד הגורמים המרחיקים ביותר, ועל כן היא אבן נגף בכל בניין החינוך בכלל, ובעניין כיבוד ההורים בפרט.

ענישה נכונה

בנושא הענישה הדריכונו חז"ל:

"תינוק... תהא שמאל דוחה וימין מקרבת" (סוטה מז ב, סנהדרין קז א).

לעולם תהא ימין מקרבת. האהבה, ההשפעה והנתינה לילד צריכות להיות הדומיננטיות בחינוך, ואילו 'שמאל הדוחה' צריכה להיות נדירה ושמורה רק למקרים הכרחיים. גם כאשר מענישים ילד, עליו לחוש שעדיין אוהבים אותו. עונש הוא שלילת טוב מסוים באופן זמני, או ריחוק מסוים באופן זמני, וכאשר תם העונש ותוקן העוון – נשאתר האהבה.

הילד צריך להרגיש שאוהבים ומעריכים אותו, ולא שהוא נמצא באופן תמידי תחת זכוכית מגדלת במטרה לבחון את התנהגותו ואת מעשיו. אסור שהילד יחוש ששמחים להענישו ומחפשים אצלו שגיאות ונפילות, אלא שמצטערים על נפילותיו, ומחפשים דרכים למנוע אותו מהרע - במטרה להיטיב לו.

תינוקות של בית רבן בכל מוצאי שבת, מיד בצאת השבת חצי שעה לומדים משנה:

- 10 דקות | שיעור עם חגי קומימי
- 10 דקות | מתחלקים לחברות
- 10 דקות | נבחרים על המשנה בעל פה

לומדים משנה

"הוא היה אומר: על שלושה דברים העולם עומד - על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (פרק א משנה ב).

אין דבר בעולם הזה שחשוב יותר מהתורה, שהפסוק אומר "...ואהיה שעשועים יום יום, משחקת לפניו בכל עת" [משלי פרק ח, ל] צריך להבין, מלך מלכי המלכים - שהכל שלו! משתעשע עם התורה - מבהיל על הרעיון! והתורה של תינוקות של בית-רבן היא כל כך חשובה, עד כדי כך שבגמרא מובא: "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש" [שבת קיט].
שנבין קצת כמה נחת רוח יש להקדוש ברוך הוא מלימודם הטהור והתמים של ילדים מתוקים אלו - פשוט עצום!!
אנו מאחלים באהבה גדולה, שיעלו מעלה-מעלה בדרכי אבותינו נע"ג.
ושנזכה שיבנה בית המקדש השלישי, במהרה בימינו, אמן.

בפאת פאלון.

כל סוף חודש, כל מי שהצליח
והתמיד בלימוד המשנה

נכנס אפריקה
אין הפסח אף איחוד!

יש להגיש עם משניות מסכת ברכות.
הלימוד ברח' גפן 17 ביה"כ עץ חיים

לק"י

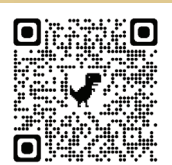
נשיא הקהילה הרה"ג
יצחק רצאבי שליט"א

ראש הכולל הרה"ג
משה רצאבי שליט"א

כולל "פרי צדיק" קורא לך!

בסיעתא דשמיא לפני מס' חודשים זכינו לפתוח בעירנו
כולל לאברכים מצויינים אשר פועל על מנת להכשיר מורי הוראה בישראל
ובדגש על מסורת אבותינו ק"ק תימן.
זכינו, והצלחת הכולל היתה מעל המשוער
ובימים אלו ממש רבים האברכים המתדפקים על דלתות הכולל
בבקשה להימנות על יושביו.
אך דא עקא: "אם אין קמח - אין תורה"
על כן, בואו לעזרת ה' בגיבורים וקחו חלק בהחזקת האברכים
וזכות זו תעמוד לכם ולבני משפחתכם עד עולם!

"עין חיים
היא
למחזיקים
בה..."

לתרומות ופרטים נוספים יש לפנות לאיתמר עובד. בטל 053-345-3020
להוראת קבע באמצעות כרטיס אשראי: 050-7540977

פרטי חשבון לתרומות:
בנק לאומי (10) סניף 954
מס' חשבון 7152226
להעברה בכיסי: 054-6812981